

LBRIS

We know
books

Gabriela-Eleonora Plugărescu

Colț de suflet

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Prolog.....	7
Veșnic.....	9
Melancolie.....	10
De-aș putea.....	12
Ține-mă de mână din nou!	14
Furtună-n cer, furtună-n noi	15
Doar eu cu mine	17
Am atins curcubeul	18
Arhiva timpului	20
Firul de iarbă	22
Atinge-mă, somnule!.....	24
Iubire de poveste	26
Clipa mea ... parte din timp	28
Domnișoarei I.....	30
Regina Noptii	33
N-ai venit?.....	35
Nimic de zis	37
Oare am să pot?.....	38
Poveste de iubire	40
Atât de rece	43
Spectacolul vieții mele	45
Îmi ești străin.....	47
Vinul, prietenul meu mut	49
Povestea	52
Ascuns în uitare.....	54
În vis.....	56
Mereu cu tine	59
Dor de dorul tău	61

Eu, infinitul.....	63
Izvor de lacrimi.....	65
Păcatul meu din noaptea de Rusalii.....	67
În calea vântului!.....	69
Împarte cu mine.....	72
Bărbatului meu.....	74

Prolog

*„Dorul este focul în care ard speranțele, dorințele, durerile,
iar cenușa ce rămâne reprezintă amintirile”.*

—**Octavian Paler**

Dintre sutele de rânduri ce au prins viață alergând pe paginile albe și au dat dimineți nopților de nesomn, am ales treizeci și trei (33) de poeme, o cifră magică, ce are o semnificație aparte pentru mine, sub semnul căreia vă invit la un popas printre iubiri apuse sau nu, să deschidem împreună acel sertar cu amintiri bine păstrate într-un „colț de suflet”.

**Autoarea,
Gabriela Plugărescu**

Veșnic

Dă-mi mâna până la sfârșitul lumii,
Să îți fiu răsărit, să-mi fii apus.
Să îți fiu zâmbet, să îmi fii licoare.
De azi, mereu, în fiecare zi
Și-n fiecare noapte, să-ntind mâna
Și să mă regăsesc în visul tău,
Iar brațu-ți să îmi fie perna
Pe care se odihnește biet sufletul meu.

Voi fi aici pân' la sfârșitul lumii
Și-apoi chiar ne vom reîntrupa.
Ne-om căuta și ne-om găsi, probabil,
Căci râul are și el matca sa.
Și marea are adâncurile sale,
Și cerul norii ce-l mângâie lin.
Eu am o inimă captivă în iubire
Și doar tu poți păstra lacătul său.
Căci cheia ce-o deschide e la tine,
Și azi, și-n veci, așa va fi mereu!
Și din neant de ne-om întoarce,
Tot tu vei fi, pe veci, stăpânul meu.

Deschid cu cheia ruginită
Locul în care ne iubeam cândva.
Când din pereți se auzeau cântări,
Și chicoteli, și șoapte de iubire.
Cândva... demult, așa era!

Acum, e o cameră neaerisită
Cu pânze de păianjen ce-ntunecă privirea,
În care parcă chiar și timpul a obosit
Și cucul din pendulă, să bată, n-a ieșit
Demult... de când eram așa de fericită!

Miroase a praf și a durere coaptă.
Cearceafu-i plin de trandafiri zdrobiți,
Așa cum e strivită viața toată
Și ultima speranță îngropată
Cândva, demult, tare demult.

Gândacii se ascund în crăpături netencuite
Și stau să mă gândească cum se pitesc,
Și parc-aș vrea și eu zidită în perete,
Ca Ana lui Manole, să fi rămas cândva,
Demult, când tu chiar m-ai iubit.

Cândva, mă legănai în brațe
Pân-adormeam și continuam în vis
Povestea noastră, parcă ireală,
Ce din eternitate, s-a desprins
Până când realitatea ne-a învins...

Și-acum m-adorm doar aburii din vin
Ce mă ajută să m-agăț de timp,
Să fac pendula să bată stricată
Și să măsoare clipele până ce amintirile se sting
Ca o țigară uitată pe noptieră, nefumată.

Cât de frumoasă este viața-n somn.
Fără de griji, fără de aripi frânte,
Fără cioburi de amintiri pierdute.
Totul e parc-o viață paralelă
Ce-am trăit cândva, oare-am trăit?

De-aș fi putut alege, aș fi vrut
Să pot fi curcubeul ce-mbrățișează marea
Sau soarele ce-și scaldă razele în valuri.
Aș fi putut fi chiar cărarea din lumina lunii
Ce străbate, noaptea, și cerul, și apa...
Puteam fi una din Perseidele ce mor,
Stingându-se de fericire în marea adâncă..
Sau una dintre găzele ce se așează duios
Pe brațul ce-și cuprinde iubita
Pierdută în ochii mari și frumoși.

De-aș fi putut alege..
Dar nu pot!

Și-atunci sunt doar un biet trecător
În lumina ce uneori m-amețește,
Și-ncerc să mă bucur de vânt și de soare,
De curcubeu și de marea cea mare..
Și chiar mă bucur
Că pot sta sub cireș primăvara,
Să simt cum dansează petalele-n vânt!
Copacul e ca o mireasă distinsă
Ce-i pregătită să-ncheie primul legământ
Din marea iubire a florii-n lumină.

Mă bucură chiar și delicata albină
Ce bâzâie și zboară roată, roată
Până ce ia din floare dulceața toată.
Și simt deja mierea ca în copilărie,
Ce face ca gura așa dulce să-mi fie.
Chiar pot să mă bucur și să povestesc
Că viața-i frumoasă, e-un DAR PĂMÂNTESC!
Și poți să te bucuri din plin de lumină
Căci tu ești copacul superb din grădină!